

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 159/2017-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. marca 2017 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti AUTOMAX PLUS s. r. o., Sládkovičova 127/632, Považská Bystrica, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. ROJKO s. r. o., Železničná 90/12, Považská Bystrica, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Stanislav Rojko, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 20 ods. 1, 4 a 5 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 16 Cob 101/2016 z 25. mája 2016 a uznesením Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 14 Cb 38/2016 z 30. marca 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti AUTOMAX PLUS s. r. o. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. augusta 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti AUTOMAX PLUS s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1

a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 20 ods. 1, 4 a 5 a čl. 144 ods. 1 ústavy uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 16 Cob 101/2016 z 25. mája 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a uznesením Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 14 Cb 38/2016 z 30. marca 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“).

2. Z obsahu podanej sťažnosti a k nej priložených príloh vyplýva, že sťažovateľke bola napadnutým uznesením okresného súdu nariadená povinnosť zložiť do úschovy na okresnom súde sumu 50 000 €. Sťažovateľka proti predbežnému nariadeniu podala v zákonom ustanovenej lehote odvolanie, ktorému krajský súd nevyhovел a potvrdil vecnú správnosť napadnutého uznesenia okresného súdu.

3. Na podklade napadnutého uznesenia okresného súdu bol proti sťažovateľke podaný návrh na vykonanie exekúcie, pretože sťažovateľka v lehote určenej predbežným opatrením nezložila do úschovy stanovenú sumu. Sťažovateľka uhradila vymáhanú sumu v snahe predísť nárastu ďalších trov exekúcie až v rámci exekučného konania. Sťažovateľka využila možnosť podania mimoriadneho opravného prostriedku, a to podnet na podanie mimoriadneho dovolania, ktorý však bol Krajskou prokuratúrou Trenčín odložený.

4. Sťažovateľka sa domnieva, že napadnutými uzneseniami okresného súdu a krajského súdu došlo k porušeniu jej základných práv a slobôd, a to tým, že hoci predložila argumenty a dôkazy svedčiacie o nedôvodnosti návrhu, všeobecné súdy rozhodli v jej neprospech. Okresný súd rozhodol o povinnosti sťažovateľky uložiť do úschovy nemalú finančnú čiastku, pričom nedostatočne odôvodnil, z akého dôvodu je takýmto spôsobom potrebné dočasne upraviť pomery medzi účastníkmi. Sťažovateľka sa totiž domnieva, že nebol preukázaný žiadnym spôsobom jej úmysel zbaviť sa majetku, čím by zmarila snahu uspokojiť veriteľov pri výkone súdneho rozhodnutia. Okresný súd ani krajský súd neprihliadli na argumenty sťažovateľky, resp. sa nimi odmietli zaoberať.

5. Sťažovateľka ďalej namieta, že okresný súd vyvodil nesprávny záver, ak obava z ohrozenia výkonu rozhodnutia spočívala v tom, že sťažovateľka konala s inou obchodnou

spoločnosťou, ktorá má totožného konateľa ako sťažovateľka. Taktiež okresný súd nemal za preukázané, že sťažovateľka mala pozdĺžnosti ohľadom kúpnych zmlúv, a záver o tom, že došlo k nezaplateniu kúpnych cien, je arbitrárny.

6. Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd rozhodol tak, že vysloví porušenie jej práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 20 ods. 1, 4 a 5 a čl. 144 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu a napadnutým uznesením okresného súdu. Súčasne navrhuje, aby ústavný súd zrušil napadnuté rozhodnutia, vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie a okresný súd zaviazal zaplatiť jej primerané finančné zadosťučinenie a náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

7. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Ústavný súd v súlade s § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom. Podľa čl. 20 ods. 1, 4 a 5 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje. Vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu. Iné zásahy do vlastníckeho práva možno dovoliť iba vtedy, ak ide o majetok nadobudnutý nezákonným spôsobom alebo z nelegálnych príjmov a ide o opatrenie nevyhnutné v demokratickej spoločnosti pre bezpečnosť štátu, ochranu verejného poriadku, mravnosti alebo práv a slobôd iných. Podmienky ustanoví zákon. Podľa čl. 144 ods. 1 ústavy sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom.

K namietanému porušeniu základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 20 ods. 1, 4 a 5 a čl. 144 ods. 1 ústavy uznesením okresného súdu sp. zn. 14 Cb 38/2016 z 30. marca 2016

10. Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že okresný súd napadnutým uznesením, ktorým jej nariadil povinnosť zložiť do úschovy na okresnom súde sumu 50 000 €, porušil jej základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 20 ods. 1, 4 a 5 a čl. 144 ods. 1 ústavy.

11. Ak sťažovateľka má alebo v minulosti mala možnosť domáhať sa ochrany svojich označených práv pred všeobecným súdom, tak to vylučuje právomoc ústavného súdu konať o jej sťažnosti. V danom prípade sťažovateľka mala možnosť obrátiť sa

odvolaním podľa § 201 a nasl. zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení účinnom do 30. júna 2016 (ďalej len „OSP“) proti napadnutému uzneseniu okresného súdu na príslušný krajský súd, ktorú aj využila a o jej odvolaní rozhodol krajský súd. Nedostatok právomoci ústavného súdu vyplýva priamo z ústavy (čl. 127 ods. 1 a čl. 127a ods. 1) a ústavný súd ho nemôže prekonať postupom podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktorý sa vzťahuje len na neprípustnosť sťažnosti spočívajúcu v nevyužití iných ako súdnych prostriedkov ochrany označených sťažovateľských práv.

12. Ústavný súd vychádzajúc z obsahu sťažnosti konštatuje, že na konanie o sťažnosti v časti, v ktorej sťažovateľka namieta porušenie svojich základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 20 ods. 1, 4 a 5 a čl. 144 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením okresného súdu sp. zn. 14 Cb 38/2016 z 30. marca 2016, nie je daná jeho právomoc, a preto sťažnosť v tejto časti pre nedostatok právomoci odmietol.

K namietanému porušeniu základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 20 ods. 1, 4 a 5 a čl. 144 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu sp. zn. 16 Cob 101/2016 z 25. mája 2016

13. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02).

14. Sťažovateľka svojou v podstate totožnou argumentáciou spochybňuje aj napadnuté uznesenie krajského súdu, ktorým nevyhovelo jej odvolaniu proti uzneseniu

okresného súdu a potvrdil jeho vecnú správnosť, čím mal porušiť dotknuté práva sťažovateľky, pretože ho považovala za nedostatočne odôvodnené a krajský súd sa okrem toho nezaoberal všetkými argumentmi, ktoré sťažovateľka v odvolaní uviedla.

15. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či tieto rozhodnutia, resp. v nich vyslovené závery sú alebo nie sú v súlade s ústavnoprocenými zásadami upravenými v ústave. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, ak samotným rozhodovaním alebo v konaniach, ktoré im predchádzali, došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00). Pokiaľ ide o veci patriace do právomoci všeobecných súdov, ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou a nie je ani súčasťou sústavy všeobecných súdov, ktorú završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

16. Uvedenými právnymi názormi sa ústavný súd riadil aj pri predbežnom prerokovaní sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojich ústavou garantovaných základných práv napadnutým uznesením krajského súdu. Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti bolo posúdiť, či medzi odôvodnením napadnutého rozhodnutia všeobecného súdu a sťažovateľkou označenými základnými právami existuje taká príčinná súvislosť, ktorá by po eventuálnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie zakladala opodstatnené dôvody na vyslovenie ich porušenia.

17. Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc krajského súdu. V právomoci ústavného súdu

zostalo iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o sťažnosti sťažovateľky sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy.

18. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom uznesenia krajského súdu sp. zn. 16 Cob 101/2016 z 25. mája 2016 dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia. V odôvodnení krajský súd (v podstatnom vo vzťahu k námietkam sťažovateľky) uviedol:

„... Cieľom predbežného opatrenia je rýchlo a pružne vyriešiť situáciu, keď je potrebný okamžitý zásah súdu. Nie je dôvod trvať na siahodlhom odôvodnení rozhodnutia v prípade, ak súd návrhu na vydanie predbežného opatrenia v celom rozsahu vyhovie a stotožňuje sa s dôvodmi návrhu na nariadenie predbežného opatrenia.

Podľa názoru odvolacieho súdu žalobca už v samotnom návrhu na nariadenie predbežného opatrenia osvedčil existenciu právneho vzťahu medzi účastníkmi na základe kúpnej zmluvy zo dňa 15.03.2015, predmetom ktorej boli hnutelné veci a kúpna cena bola dohodnutá vo výške 82 637,44 Eur a kúpnu zmluvou zo dňa 15.03.2015, ktorej predmetom boli hnutelné veci a kúpna cena bola dohodnutá vo výške 5 284,50 Eur. Žalovaný túto skutočnosť nepoprel a dôvodnosť návrhu preukázal žalobca listinnými dôkazmi. Na tvrdenia žalovaného ohľadne započítania pohľadávok v tomto štádiu konania odvolací súd neprihliadol, nakoľko podrobné riešenie skutkového stavu daného prípadu bude predmetom konania vo veci samej. Taktiež neprihliadol na námietku žalovaného, podľa ktorého účtovné doklady preukazujú úhradu sumy 80 881 Eur v prospech žalobcu z dôvodu, že z účtovných dokladov táto skutočnosť nevyplýva napr. už len z toho, že časť úhrad bolo uskutočnených pred uzavretím predmetných kúpnych zmlúv t.j. pred 15.03.2015.

V danom prípade z obsahu spisu vyplýva, že preukázanie, či si žalovaný splnil povinnosť z kúpnych zmlúv a kúpne ceny uhradil sa bude riešiť v konaní vo veci samej. V dôsledku tejto skutočnosti, ako aj skutočnosti, že [REDAKOVANÉ] ako jediný konateľ úpadcu a žalovaného uzatvoril kúpne zmluvy tesne pred vyhlásením konkurzu na spoločnosť AUTOMAX s.r.o., t.j. musel vedieť o zlej finančnej situácii tejto spoločnosti, vzbudzujú obavu z ohrozenia výkonu prípadného súdneho rozhodnutia.

Odvolací súd poukazuje na to, že nariadením predbežného opatrenia sa nevytvorí nenávratný a nenapraviteľný stav právnych vzťahov účastníkov, keďže predbežné opatrenie

je účinné len do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Ak nebude súdom v určenej lehote podaný návrh vo veci samej, tak len do lehoty na podanie návrhu.

Odvolací súd považoval návrh žalobcu na nariadenie predbežného opatrenia za dôvodný a súd prvého stupňa postupoval správne, keď predbežné opatrenie vydal, pričom rozsah vydaného predbežného opatrenia zodpovedá významu a rozsahu nároku žalobcu, ktorému sa predbežným opatrením poskytuje ochrana.“

19. Napadnuté uznesenie krajského súdu v spojení s napadnutým uznesením okresného súdu, s ktorým sa krajský súd ako s vecne správnym a zákonným stotožnil, obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov a ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, a nevyplýva z neho ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím jeho podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

20. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého uznesenia krajského súdu presvedčil, že krajský súd sa zaoberal námietkami sťažovateľky v rozsahu, v akom sťažovateľka dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie

(m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05) a že také rozhodnutie možno považovať za ústavne konformné. Ústavný súd v okolnostiach prípadu nezistil, že by rozhodnutie krajského súdu bolo svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore či urobené v zrejmom omyle a v rozpore s platnou právnou úpravou. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutých rozhodnutí, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

21. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že predbežné opatrenie je jedným zo zabezpečovacích inštitútov civilného procesu, ktorého zabezpečovacia funkcia má za cieľ dočasnou úpravou eliminovať nepriaznivé následky, ktoré by mohli pred začatím konania alebo v jeho priebehu nastať. Dočasnosť tohto opatrenia ako jeho základný znak znamená, že nejde o konečnú a definitívnu úpravu vzťahov medzi subjektmi. Nariadením predbežného opatrenia nezískava jeden z účastníkov práva, o ktorých sa má rozhodnúť až v budúcnosti, ale sa ním len dočasne upravuje určitý okruh vzťahov. Osvedčenie zákonných predpokladov pre potreby nariadenia predbežného opatrenia však nemožno zamieňať s požiadavkou preukázania rozhodujúcich skutočností, tak ako to je pri rozhodovaní vo veci samej.

22. Podľa právneho názoru ústavného súdu rozhodovanie o návrhu na predbežné opatrenie možno považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Predpokladom na záver o porušení základných práv a slobôd je však také porušenie, ktoré nie je napravitelné alebo odstrániteľné činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní o veci samej (obdobne I. ÚS 46/00, III. ÚS 409/2015). Aj v prípade vyhovenia návrhu na nariadenie predbežného opatrenia je garantované právo dotknutého účastníka konania na konečnú, definitívnu ochranu poskytovanú súdom rozhodnutím vo veci samej. Nariadenie predbežného opatrenia v žiadnom prípade nevyklučuje, aby všeobecný súd poskytol v konečnom dôsledku ochranu právam, porušenie ktorých sťažovateľka namieta.

23. Pokiaľ ide o rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), táto vylučuje aplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru na rozhodovanie v otázke

predbežných opatrení, pretože nie sú rozhodnutiami o občianskych právach alebo záväzkoch [pozri rozhodnutie *Apis v. Slovenská republika* z 10. januára 2000, sťažnosť č. 39754/98, v ktorom sa konštatovala neaplikovateľnosť čl. 6 dohovoru *ratione materiae* v konaní (o zrušení predbežného opatrenia); napr. aj III. ÚS 339/2012, IV. ÚS 560/2012]. Na druhej strane ESĽP aj v tomto prípade pripustil už výnimky, ba dokonca s ohľadom na rozsudok ESĽP z 15. októbra 2009 vo veci *Miccallef proti Malte*, sťažnosť č. 17056/06, bol tento záver v judikatúre ESĽP už prekonaný, keď v tomto rozsudku uviedol, že aj rozhodnutím o predbežnom opatrení môže dôjsť k porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru.

24. Realizácia inštitútu predbežného opatrenia ako zabezpečovacieho prostriedku v civilnom procese nemôže sama osebe opodstatniť záver o porušení práva fyzickej osoby alebo právnickej osoby vyplývajúceho z ústavy alebo dohovoru, pretože zákon poskytuje účastníkovi, proti ktorému smeruje výrok rozhodnutia o predbežnom opatrení, primeranú a efektívnu ochranu pred prípadným neopodstatneným a nezákonným obsahom takéhoto rozhodnutia aj počas konania vo veci samej. Keďže ústavný súd túto ochranu považuje jednak za účinnú a jednak za dostupnú, účastník súdneho konania sa jej preto nemôže súčasne dovolávať aj prostredníctvom sťažnosti pred ústavným súdom (m. m. II. ÚS 37/00, I. ÚS 46/00, I. ÚS 148/03, I. ÚS 49/07, III. ÚS 281/07).

25. Na druhej strane však treba pripustiť, že ústavný súd už v rámci svojej rozhodovacej činnosti pristúpil k preskúmaniu niektorých rozhodnutí o predbežných opatreniach, zásadne však išlo o ojedinelé prípady charakterizované výnimočnými okolnosťami veci. V tejto súvislosti ústavný súd judikoval, že zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o predbežných opatreniach môže iba za predpokladu, že by takýmto rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu majúci charakter svojvôle (obdobne III. ÚS 169/2010, III. ÚS 281/07).

26. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že nezistil signály, ktoré by nasvedčovali tomu, že v prípade sťažovateľky rozhodnutím všeobecného súdu došlo k takému procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého

procesu majúci charakter svojvôle, teda niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a preto sťažnosť v tejto jej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti. K rovnakému záveru dospel ústavný súd, aj pokiaľ ide o namietané porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, pretože sťažovateľka vo svojej sťažnosti neuviedla žiadne skutočnosti, na základe ktorých by malo dôjsť k porušeniu uvedeného základného práva.

27. Pokiaľ sťažovateľka namieta porušenie čl. 20 ods. 1, 4 a 5 a čl. 144 ods. 1 ústavy, ústavný súd poznamenáva, že ich porušenie spája s porušením základných práv, zásah do ktorých však ústavný súd nekonštatoval, preto nemožno vysloviť záver ani o porušení označených článkov ústavy. Aj v tejto časti je sťažnosť sťažovateľky zjavne neopodstatnená, čo bolo dôvodom na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

28. Po odmietnutí sťažnosti sťažovateľky ako celku nebol už právny dôvod zaoberať sa jej ostatnými návrhmi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. marca 2017